

Arrest

nr. 212 188 van 12 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 februari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 januari 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 februari 2017 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 september 2018.

Gelet op de beschikking van 27 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2018.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het

beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 januari 2017 tot het opleggen van een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar (bijlage 13sexies).

De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

De Raad merkt op dat uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Er wordt, met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet immers geduid dat aan de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan. Tevens wordt uiteengezet dat wordt geopteerd voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar omdat de verzoekende partij, nadat haar verzoek tot toekenning van een internationale beschermingsstatus was afgewezen, verder onwettig in het Rijk verbleef en gezien het belang dat wordt gehecht aan de immigratiecontrole. Daarnaast wordt gesteld dat er geen specifieke omstandigheden werden vastgesteld die zouden kunnen verantwoorden dat een inreisverbod met een minder lange geldigheidsduur wordt opgelegd. De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat de verwerende partij niet rechtvaardigt waarom zij een inreisverbod dat gedurende twee jaar geldt aangewezen acht. De verwerende partij heeft het onwettig verblijf van de verzoekende partij, het belang van de immigratiecontrole en het ontbreken van omstandigheden die een kortere geldigheidsduur zouden kunnen verantwoorden betrokken bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Het feit dat de verzoekende partij niet akkoord gaat met dit standpunt en dat zij zelf van mening is dat “eenzelfde resultaat kan worden bereikt worden door een andere minder lange termijn” leidt niet tot de conclusie dat de motivering niet pertinent zou zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dient te worden gesteld dat het aan de verwerende partij toekomt om de geldigheidsduur van het inreisverbod te bepalen en dat de verzoekende partij door aan te voeren dat zij de duur van het opgelegde inreisverbod niet proportioneel acht geen schending van voormelde wetsbepaling aantoot.

Daar duidelijk wordt gemotiveerd op basis van welke precieze vaststellingen en op grond van welke argumentatie wordt besloten tot een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd in haar standpunt dat deze geldigheidsduur volledig willekeurig werd bepaald. De verzoekende partij licht ook niet toe welke concrete gegevens, die de verwerende partij er hadden kunnen toe brengen een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur op te leggen, over het hoofd zouden zijn gezien.

Aangezien artikel 74/13 niet werd toegepast bij het nemen van de bestreden beslissing en ook niet van toepassing is kan geen schending van deze wetsbepaling worden vastgesteld

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat, gelet op de voorgaande vaststellingen en de aan de Raad voorgelegde stukken, evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk is voorbereid of dat deze beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van het zorgvuldigheidbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

Het enig middel komt ongegrond voor.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 17 september 2018 diende de verzoekende partij een vraag tot horen in. Zij lichtte hierbij toe van oordeel te blijven dat het motiveringsbeginsel en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werden miskend.

Allereerst moet worden opgemerkt dat de verzoekende partij een inreisverbod werd opgelegd omdat zij geen uitvoering gaf aan een vroegere beslissing tot verwijdering en niet omdat, zoals in de beschikking van 6 september 2018 is aangegeven, haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan. Dit gegeven doet evenwel geen afbreuk aan het in de beschikking van 6 september 2018 opgenomen besluit dat geen schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wordt aangetoond.

Inzake het betoog van de verzoekende partij dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet benadrukt de Raad dat voormeld artikel luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 1, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert beslissing tot verwijdering als volgt: *“de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”*.

De bestreden beslissing is een beslissing die een inreisverbod oplegt en kan, gelet op voormelde definitie, niet worden beschouwd als een beslissing tot verwijdering. De bewering van de verzoekende partij dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet respecteren en hieromtrent moet motiveren mist dan ook juridische grondslag.

De verzoekende partij stelt voorts opnieuw dat zij de motivering omtrent de termijn van het opgelegde inreisverbod niet pertinent acht. De Raad kan in dit verband slechts herhalen dat de verwerende partij duidelijk heeft uiteengezet waarom zij meent dat een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar gerechtvaardigd is. Hierbij moet worden gesteld dat de verwerende partij bij het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod vermag in aanmerking te nemen dat een vreemdeling in het verleden langer in het Rijk verbleef dan toegelaten en dat deze vreemdeling daarenboven ook weigerde om gevolg te geven aan een beslissing tot verwijdering en dat het haar is toegelaten om enig gewicht te verlenen aan *“het belang van de immigratiecontrole”*. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt tevens duidelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het gegeven dat artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de duur van het inreisverbod moet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Zij heeft immers aangegeven in aanmerking te hebben genomen dat de verzoekende partij een vriendschapsrelatie onderhoudt met een in het Rijk verblijvende man en vrouw en dat zij geen specifieke omstandigheden heeft kunnen vaststellen die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur dan twee jaar. Zij heeft hierbij ook geduid de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 in

